

DANKWOORD BIJ TOEKENNING “ORDE VAN DE VLAAMSE LEEUW”

Dames en Heren, Goede Vrienden,

Ik ben fier deze onderscheiding te mogen ontvangen, want het is ook jullie onderscheiding: ik sta hier immers tussen jullie als een militant voor Vlaams zelfbestuur.

Daarom ben ik de organisatoren erkentelijk en dank ik mijn laudator voor zijn lovende woorden, want die zijn ook voor jullie bestemd.

DANK

Aan allen bij naam dank zeggen, aan wie ik die verschuldigd ben, is onbegonnen werk.

Ik maak een uitzondering voor twee vrouwen, vooreerst mijn 92 jarige moeder die in de naoorlogse repressiejaren wroette om haar vier kinderen groot te brengen. En verder voor mijn vrouw, met wie ik – sinds we nog tieners waren – dezelfde idealen deel. In hen beiden dank ik al mijn familieleden en onze kinderen voor hun steun.

*“Door eenzelfde wet eens verbonden,
In vaste geslotene rij,
Daar trekken die oude gezichten
Nog eens aan mijn ogen voorbij...”*

Zo zongen we in de rebelse scoutsgroep te Ronse begin de jaren '50, en het verwekte opschudding bij de aalmoezenier en sommige leiders toen een van ons tijdens een kampvuur een leeuwenvlag te voorschijn toverde.

*“Stormvogels aan het Dietse strand,
Geen storm heeft u verdreven.
Strijdend in stormen houdt gij stand,
Ons leert gij schoon te leven.”*

Zo zongen we in de Brusselse straten, de Brabantse leeuw en de muziekkapel op kop, met de Zilvermeeuwjes tussen 1955 en 1960.

Mijn dank gaat naar de kameraden uit beide jeugdbewegingen en naar de vrienden uit de Leuvense studentenperiode, die trouw zijn gebleven.

Mijn bijzondere dank gaat ook naar de flamingante gezinsgroep uit Herent, met wie wij sinds 1968 lief en leed delen.

Ik groet U, Vrienden - huidige of vroegere medebestuurders - uit de Vereniging van Vlaamse Professoren Leuven, uit het Verbond van Vlaamse Academici, uit het Vlaams Geneeskundigenverbond, uit het Overlegcentrum van Vlaamse Verenigingen, uit het Aktiekomitee voor een Vlaamse Sociale Zekerheid, uit het verbod VOS, uit het Archief- en Documentatiecentrum voor het Vlaams-nationalisme (ADV), uit het Vlaams & Neutraal Ziekenfonds, uit het Fonds voor Vlaanderen en uit Pro Vives.

Ik groet en dank ook de journalisten van de schrijvende en audiovisuele Pers, met wie we een stilzwijgend of openlijk verbond hebben om het Vlaamse zelfbestuur dichterbij te brengen.

Elke Vlaamse politieke partij telt politici, die datzelfde doel nastreven; aan allen, die zich eerlijk voor dat doel inzetten, zeg ik dank.

Ik dank tenslotte zeer nadrukkelijk jullie allen, aanwezig op dit heerlijk feest.

BOODSCHAP

1. Dat we na 180 jaar België nog steeds geen volwaardig zelfbestuur hebben veroverd, wijst op een laag identiteitsbesef van onze volksgemeenschap, zoals wijlen Joost Ballegeer schreef in zijn boek *“De Vlamingen - een volk zonder bovenlaag”*.

Daarom verdienen niet alleen de “activisten op de barricaden”, maar ook de “werkers in de diepte” onze waardering.

Daarbij denk ik aan Vlaamse verenigingen met een hoofdzakelijk culturele werking.

Daarbij denk ik eveneens aan de jaarlijkse financiële ondersteuning van gemeentelijke 11 julivieringen door de organisatie “Vlaanderen Feest” en aan de onvermoeibare actie van “Vlaanderen vlagt”.

Daarbij denk ik ook aan het succesvolle initiatief van de jaarlijkse ROETS-kalender, die nu ook stilaan doordringt bij de leraars middelbaar onderwijs dank zij de combinatie van correcte informatie en toegankelijke stijl.

Ik denk ook aan het IJzertorenmuseum, de archiefwerking van het ADVN en van het Bormshuis en aan zovele andere initiatieven met dieptewerking.

Gelukkig wordt het natiebewustzijn van onze bevolking ook wat opgekrikt met de hulp van onze vriendinnen en vrienden uit het zuiden: madame “non” Milquet, madame “mérule” Onkelinx en monsieur “pas de problème” Reynders.

2. Wijlen Professor Lieven Van Gerven hield ons voor dat er drie belangrijke aspecten met zelfbestuur verbonden zijn: grond, macht en geld. Bij onderhandelingen met de Franstaligen is het belangrijk dat onze Vlaamse politici de rangorde goed beseffen: eerst het grondgebied, dan de bevoegdheden en tenslotte de financiële middelen.

In dat verband lees ik jullie een citaat voor: *“Ik geef u op een blaadje: als je morgen Linkebeek of Kraainem bij Brussel voegt, dan zit het spel weer op de wagen en krijg je boel in Dibeek, Tervuren en Overijse, om van Zaventem nog maar te zwijgen. Dus zeg ik neen. Je moet ... onvoorspelbaar naïef of zeer weinig vertrouwd met de situatie buiten Brussel zijn om dat gevaar niet in te zien. Grondgebied sta je trouwens pas af als je in open veld verslagen wordt”* (Annemie Neyts: Brussel Deze Week, 08.02.2007).

3. Onze tegenstrevers trachten ons een schuldgevoel aan te praten met etiketten zoals navelstaarderij, bekrompen kerktorenmentaliteit en egoïsme.

Samen met Mahatma Gandhi kunnen wij hen antwoorden: *“Om internationalist te zijn moet je eerst nationalist zijn. Internationalisme houdt in dat volkeren van verschillende streken of naties samen komen en het eens worden over een gemeenschappelijk beleid ... De inzet voor de eigen natie is niet in tegenspraak met de inzet voor de wereldgemeenschap”* (Glyn Richards: *The Philosophy of Gandhi*, Cuzon Press, London, 1992, p. 141-143).

Wij zijn moreel en financieel solidair met de zwaksten in onze volksgemeenschap en ook daarbuiten, doch dan in financieel afnemende concentrische cirkels, met de armsten in Wallonië, in de Europese Unie en in de ontwikkelingslanden. Hij die zou beweren financieel even solidair te zijn met de derde wereld als met zijn gezin, doet de waarheid geweld aan.

4. Tijdens zijn toespraak na de toekenning van de “Orde van de Vlaamse Leeuw” aan Manu Ruys in 1995, zei hij: *“De Waalse minderheid in België verhindert dat Vlaanderen op sociaal-economisch gebied de lange-termijnpolitiek voert die het nodig heeft. De Waalse houding schaadt Vlaanderen en ondermijnt de federale samenwerking. Wil Wallonië de Belgische staat instandhouden, dan zal het zich anders moeten gedragen ten overstaan van Vlaanderen”* (De Standaard, 26 juni 1995).

Sindsdien hebben we in 2001 enkel de Vlaamse niet-medische zorgverzekering binnengehaald, doch de kern van de Sociale Zekerheid is nog steeds een federale bevoegdheid en de overheveling naar het Vlaamse niveau is nochtans levensnoodzakelijk voor een goed bestuur voor onze mensen.

Er is dus nog werk aan de winkel. Vanavond vieren we feest, doch morgen gaan we terug aan het werk. *“Repos ailleurs!”* was de wapenspreuk van Marnix van Sint Aldegonde.

AFSLUITING

Dit is onze roeping en onze opdracht: aan dit Volk zijn identiteit en waardigheid, wellicht ontnomen door eeuwenlange overheersingen sinds de scheiding der Nederlanden in de 16^e eeuw, terug te geven om een natie te worden.

Het is een lange weg met vallen en opstaan, met nederlagen en overwinningen. Doch het is de moeite waard daarvoor – geweldloos - te vechten, net zoals het de moeite waard is te vechten voor de identiteit en de waardigheid van elke individuele persoon.

Het ga jullie goed, Vrienden!

Eric Ponette
26 juni 2009